

Runoni "Joutsenkuningattaren kehtolaulu" on kesken jääneestä tarinastani, jolla ei ole nimeä... Olen päättänyt kutsua sitä yksinkertaisesti Joutsenkuningattareksi. Tässä olisi vähän esimakua, prologi... - - - OSA I Joutsenritari PROLOGI: LILJA Ensi näkemältä se näytti perhoselta. Suuret, värikkäät siivet ja pikkuruinen ruumis – mikä muukaan se voisi olla? Kun kettu hiipi lähemmäs, hän näki myös otuksen valtavat sinipunaiset silmät. Toppa tuosta minulle lounaaksi on, mutta ehkä se hyvältä maistuu, tuumi kettu. Mikä lie sittiäinen sitten onkaan – sitä lajia on tässä metsässä liikaa. Puhtaasti jalossa tarkoituksessa kettu alkoi vaania itseksensä hyräilevää olentoa. Hän kyyristyi matalan sammaleisen kiven taakse. Kuullessaan "sittiäisen" kimittävän äänen hän oli purskahtaa nauruun. "Elämäni on niin läpeensä mälsää", valitti olento ja kohotti kätensä dramaattisesti kohti kielon helmimäisiä kukkia, "että lahoan ja mätänen tähän paikkaan! Sinäkin, oi maan lapsonen, sinä pieni toukka, kuule viisaan sanaa: Pian loppuu tämän metsän rauha! Tunnen sen luissani ja ytimissäni!" Toukka parka näytti hämmästyneeltä. Eihän se ymmärtänyt tuon taivaallista keijun puheesta, eikä sitä ollut liialla älyllä siunattu. Sillä keiju tuo eriskummallinen kuvatus oli, vieläpä hyvin itsetietoinen sellainen. Keiju räväytti pullottavat mulkosilmänsä auki. Se etsi katseellaan uusia uhreja, joille julistaa tuomiopäivän sanaa. Toukka katsoi parhaaksi vetäytyä takavasemmalle, kuten sen äidillä oli ollut tapana sanoa. Keiju kuvitteli jääneensä ypöyksiin. Kettu nieli kuuluville pyrkivän kähätyksen. Hän pyyhkäisi etutassullaan kyynelöt pois silmäkulmastaan. Eipä hän ollut pitkään aikaan törmännyt näihin tuhon aikojen profeettoihin. Sikäli kuin kettu mitään politiikasta ymmärsi, hänen käsittääkseen metsää ei uhannut mikään sen vakavampi asia kuin kuivuus – ja ehkä vähän hänen pomonsa upea suunnitelma. Suunnitelma ei saisi missään nimessä vuotaa Hukkakorven ulkopuolelle: se oli salaisista salaisin. Pian on taas yksi mielten saastuttaja vähemmän, kettu sanoi itselleen ajatuksissaan. "Mikä tämän metsän asujaimia riivaa? Kuinka on ollakseen, etteivät he kuule vanhan ja viisaan sanaa? Kaikki lapseni, jos sellaisia olisi minulle suotu, olisivat varmasti puolellani. Nyt olen ypöyksiin. Ah, kuinka yksin!" Päätettyään monologinsa keiju vaipui kyynelehtimään villiruusun terälehtien sekaan. Sen jalat sojottivat kukasta ulos. Näky oli yksinomaan huvittava. Kettu oli utelias kuulemaan, mitä sanottavaa perikadon manaajalla vielä olisi. Tämä oli mitä suurinta viihdettä. Hukkakorpi ei tuntenut käsitettä kulttuurielämä; siellä asui karua ja villiä metsän väkeä. Mistä lie moinen keiju tähänkin kolkkaan eksynyt. Yleensä sen lajitoverit pysyttelivät mahdollisimman kaukana Hukkakorvesta. Noh, minun onneni, kettu naurahti itseksensä. Hän kätkeytyi ruusupensaaseen langettamaan varjoon ja varoi päästämästä ääntäkään. Keiju oli kadonnut ruusun uumeniin. Se keinutti itseään kukassa ja kuului nyyhkivän. Ilmeisesti lisää huvia ei ollut luvassa. Oli aika käydä kiinni saaliiseen. Kettu jännitti lihaksensa, kyyristyi ja valmistautui loikkaan. "Kuka sinä luulet olevasi?!" kuului äkkiä kimakka ääni ketun selän takaa. Kettu ulvaisi ja loikkasi monta askelta taaksepäin. Hän häpesi itseään, kun huomasi keijun päässeensä yllättämään itsensä. Äkkiä ketun huomio kiintyi ruusukkeeseen keijun mekon rintamuksessa. Ruusukkeeseen oli kuvattu kruunupäisen joutsenen profiili. Sehän on..., ketun silmät laajenivat entisestään, sorsakuningattaren tunnus! Tämähän saalis on arvokas! Typerä keiju luuli voivansa ruusukkeen mahdollista välttää sitä uhkaavan vaaran. Totta kai kaikki kuningattaren valtakunnan ulkopuoliset kavahtaisivat hänen jalouttaan ja mainettaan! He kumartaisivat Liljan edessä – Lilja, se oli keijun nimi – ja antautuisivat muitta mutkitta. Vaan pahastipa päättyi kokemattoman keikistelijän tutkimusmatka: ketun hampaisiin. Vilauksella vain, ja Lilja huomasi räpiköivänsä juoksevan ketun neulanterävien hampaiden otteessa. "Kavahda, sinä kurja kuolevaisen! Kaikki lapseni, jos sellaisia minun olisi annettu saada, tekisivät kaikkensa saattaakseen sinut päiviltä! Tuho koittaa, suuri tuho, sano minun sanoneen, ja silloin kohtaat sinäkin päiviesi pään! Kuule, sinä kapin – " "Tuki suus. Ei

tuota hullukaan kestä kuunnella”, kettu ärähti ja oli pudottaa keijun hampaistaan, ”ja varoituksen sana: jos et oo kunnolla, voi olla, ettet selviä hengissä Mustan rouvan palatsille asti!” Musta rouva oli Hukkakorven valtiatar. Hänen henkilöisyydestään ei ollut tarkkaa vihiä. Hänet tunnettiin armottomana tyrannina, joka kohteli palvelijoitaan kuin mielenvikaisia. Mikä pahinta, harva Hukkakorvessa käynyt palasi ehjänä takaisin, jos nyt edes selvisi hengissä käynnistään. Lilja katsoi parhaaksi vaieta.